

LA INTEGRACIÓ, UNA QÜESTIÓ DE PERSPECTIVES

N'estic fart. Cada dia m'aixeco amb el pes de saber que el meu destí està determinat, que faci el que faci, mai seré capaç de desfer-me d'aquesta càrrega que arrossego. Potser soc molt 'Egoista. No soc l'únic que pateix d'aquest mal, i encara i així, em queixo com el que més. Podria resignar-me com 'El meu germà o 'El meu cosí i acceptar aquesta càrrega durant el que em queda de vida, però no puc. M'hi nego. Tota la vida, he sentit 'Explicar als meus familiars com aquesta característica que 'Ens fa peculiars ha fet que mantinguem un 'Entorn reduït i sempre m'he preguntat per què, per què no fan res per canviar-ho i ho accepten com si la realitat que tenen al davant els agradés. Aquest interrogant m'ha perseguit tota la vida, és com intentar resoldre un problema que no té solució dins del conjunt dels reals.

En un món on tothom té habilitats socials, sentir-se sempre 'Exclòs és molt trist, veritat? Doncs, benvinguts a la meva realitat. Mmm... tècnicament, no és només la meva realitat, perdoneu. A banda de ser un marginat social, també soc bastant 'Exagerat. Molts pensareu, potser, que no tinc amics perquè no ho intento o no m'esforço prou, però la realitat és que tots els meus 'Esforços no serveixen absolutament de res. He intentat resoldre aquest problema tantes vegades, és desesperant. No soc capaç de trobar la solució. Moltes vegades penso que les matemàtiques són cruels i dolentes. Em pregunto per què els matemàtics han creat un món tan injust. Per què tots es poden integrar menys nosaltres?

Malgrat tot, malgrat aquesta incessant sensació de desànim, una part de mi 'Encara somia amb un canvi. Com una flama 'Enmig de l'obscuritat, l'Esperança perdura dins meu. Potser és la meva caparruda naturalesa, o simplement una il·lusió que es nega a apagar-se. Recordo quan era jove, abans d'Entendre del tot el significat d'aquesta diferència que 'Em marca. Mirava els altres jugar, riure i formar vincles que semblaven innats per a ells. Em preguntava per què jo no podia ser part d'aquella 'Escena, per què jo sempre em quedava a la vora, observant des de lluny sense atrevir-me a acostar-me.

La meva família em consolava, però res no canviava la realitat ineludible. Vaig créixer amb una consciència aguda de la meva pròpia diferència, una ombra que 'Em seguia a tot arreu. Amb els anys, vaig aprendre a 'Enfrontar-me a aquesta realitat amb resignació aparent, tot i que el desig de trobar un lloc on 'Encaixar mai no va marxar del tot.

Ara, en la meua etapa adulta, m'adono que la solució a aquest enigma és més complexa del que mai hauria imaginat. Aquesta inquietud constant m'ha portat a reflexionar sobre el significat de la pertinença i l'acceptació. Potser, la resposta no resideix en canviar els altres, sinó en canviar-me a mi mateix. Podria intentar abordar la vida des d'una perspectiva diferent, experimentar noves formes d'interacció i superar les meves pròpies barreres internes. La idea d'un canvi personal comença a fer-se més palpable, com un camí desconegut que s'estén davant meu. És clar, això no serà fàcil. Requereix coratge i determinació per desafiar les meves pròpies limitacions.

Mentre escric aquestes paraules, una nova determinació comença a florir dins meu. No vull passar la resta dels meus dies lamentant-me i preguntant-me sobre el que hauria pogut ser. Potser, podré descobrir una nova manera de viure, una nova manera d'abordar la vida que em permeti sentir-me part del món que fins ara m'ha semblat inaccessible. Així que avui, en lloc de continuar queixant-me de la meua situació, decideixo abraçar aquesta incertesa com una oportunitat. Començo a tramatar un pla, petit i modest, per explorar noves connexions, nous interessos i noves maneres de veure les relacions matemàtiques. Potser no trobaré la resposta immediatament, però almenys començo el viatge cap a una nova direcció.

Ara que hi penso, amb tanta reflexió no m'he presentat. Perdoneu. La meua existència es remunta a temps antics, quan els matemàtics van descobrir que la meua representació decimal és infinita i no periòdica, com la de pi. Això significa que mai no podràs trobar un patró repetitiu en els meus dígitos decimals, cosa que em fa una mica misteriós i captivador.

La meua importància també es fa evident en el món de les finances i la ciència de la naturalesa. La fórmula e^x , on x és un nombre real, té aplicacions en el càlcul d'interessos compostos, creixement exponencial i altres processos dinàmics. A més, la distribució normal, que és crucial en estadística i teoria de la probabilitat, està estretament relacionada amb mi.

No només soc especial per les meves propietats matemàtiques, sinó també per la meua relació amb altres nombres importants com pi i la unitat imaginària, i . Aquesta relació es manifesta en la identitat d'Euler, una de les fórmules més belles i poderoses de les matemàtiques que relaciona aquests nombres aparentment diferents en una elegant expressió exponencial.

Però totes aquestes qualitats s'Emmascaren quan els altres nombres descobreixen la meva relació amb el càlcul diferencial i l'exponencial. Els matemàtics s'han adonat que la meva derivada és igual a mi mateix, el que significa que soc l'única funció amb aquesta propietat. No puc integrar-me, aquesta és la meva càrrega, el meu taló d'Aquil·les.

Espereu, ara que hi penso... aquesta qualitat que sempre he pensat que és un càstig... és fonamental en molts àmbits de la matemàtica i la ciència, com ara el càlcul, les equacions diferencials i la teoria de probabilitats. Tot i que soc un nombre que no pot integrar-se, la meva presència és omnipresent en el món matemàtic i científic. Soc útil per a moltíssimes coses. Jo mateix soc qui il·lustra la bellesa i la profunditat de les connexions entre diferents àrees del coneixement. Pensant-ho millor, potser no puc integrar-me com els altres, però ningú pot negar que la meva Existència ha estat clau per realitzar grans descobertes. No seré molt bo integrant-me en el món matemàtic, però, i no és per presumir, he estat un crack a l'hora d'integrar-me en el món humà.